

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνικό μωδούρισμα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Η μητέρα μου το πρόσεξε αυτό, μα δεν έμάντεψε και την άφορμή του.

—Γιατί δεν μιλάτε λοιπόν; ρώτησε. Τόσο σάς κούρασε ο περίπατος πού κάνατε;

—Ναί, άποκρίθηκα. Είχα μωδιάσει δυό μέρες τώρα κι' από καμια εύκολα, με λίγης ώρας περίπατο.

—Και σεις, κ. Λεάνδρε; ρώτησε η μητέρα μου.

—“Εγώ, κυρία, άπάντησε ό Λεάνδρος, είμαι λιγάκι αδιάθετος.

—Άλήθεια;

—Ναί, μα δεν είνε τίποτε. “Ενα άσήμαντο κρυολόγημα. Θα περάση μόνο του.

Συγχρόνως, ένω μιλούσε σηκώθηκε όρθιος.

—Φεύγετε; τόν ρώτησε η μητέρα μου.

—Ναί, κυρία. Πρέπει να πηγαίνω. “Εχω κάποια δουλειά στην Άθήνα, πρό του μεσημεριού.

—“Ωστε δεν θα μέινετε να φάμε μαζί; του είπα, βέβαιη πώς θα μου άπαντούσε άρνητικά.

—Δυστυχώς όχι, μητέρα.

Χαιρέτησε κατόπιν την μητέρα μου και θγήκαμε μαζί άπ' τού δωμάτιο.

Στό σαλόνι σταθήκαμε.

Κρατούσε τού θλέμμα του χαμηλωμένο. Φαινόταν συντριμμένος. Τόν λυπήθηκα, μα είχα χάσει κι' έγώ τά λόγια μου, δεν ήξερα τί να του πώ.

—Συγχωρήστε με! ψιθύρισε ξαφνικά και μούδωσε τού χέρι του.

Τό έσφιξα μέσα στό δικό μου και τού άπάντησα:

—Είσαστε παιδί, Λεάνδρε. Γιατί ζητάτε να σάς συγχωρήσω; Τί κακό μου κάμσατε;

Τά μάτια του έλαμψαν γεμάτα φώς.

—“Ωστε δεν είστε θυμωμένη μαζί μου; ρώτησε σιγανά.

—“Όχι, τού άπάντησα.

Τό πρόσωπό του αιθρίασε.

Και καρφώνοντας τού φωτεινό του θλέμμα έπάνω μου, μου είπε:

—Εύχαριστώ! Εύχαριστώ!...

“Ήταν τόσο συγκινημένος, ώστε τόν λυπήθηκα. Και πάνω στή συμπόνοσί μου γι' αυτόν, έκαμα κάτι τού αώθόρημτο. Τού χάιδεψα τά μαλλιά και τού άπλώσα τού χέρι μου να τού φιλήση.

“Εσκυψε με λαχτάρα, πήρε τού χέρι μου στά δικά του και κόλλησε έπάνω του τά δροσερά του χέιλη. Κι' έπειτα, σάν να τόν παρέσυρε, σάν να τόν μέθωσε τού φιλήμα αυτό, γύρισε τού χέρι μου άπ' τού μέρος τής παλάμης και άρχισε να τού φιλή, με παραφορά.

“Ω, τού φιλήμά του αυτό!...

Πέρασε, μέσα άπ' την παλάμη μου, σ' όλο μου τού σώμα, σκόρπισε τις φλόγες του ως τά κατάβασθα τής ψυχής μου, τράνταξε όλα μου τά νεύρα, σταμάτησε την καρδιά μου, μούδισε τού μυαλό μου, με συγκλόνησε, με παρέλυσε, μ' έκαμε ν' άλλοφρονήσω...

Και παρά τόν κίνδυνο πού ύπήρχε, τόν κίνδυνο να προβάλλη ή ή καμαριέρα ή ή ίδια ή μητέρα μου, έρπαξα ανάμεσα στά δυό μου χέρια τού κεφάλι τού Λεάνδρου και τόν φιλήσα

στά μάτια, στά δυό του γλυκά μάτια, ποδχαν σβύσει και θα σιλέψει άπ' την ήδονή!...

Θέε μου!...Γράφω τις γραμμές αυτές κι' ανατριχιάζω ακόμα... Πού θρήκα όλο εκείνο τού θάρρους!

Τί τρέλλα με είχε πιάσει!

“Αν μ' άντίκρυζε ή μητέρα μου;

Κι' έπειτα γιατί να προδοθώ τόσο γρήγορα, γιατί να προδώσω τόν έρωτικό μου καυμό στό Λεάνδρε;

Ζητώ να θρω μιá δικαιολογία τής πράξώς μου αυτής και δεν την θρίσκω. “Ήταν τού μεθούσι τού πρώτος πού μ' έσπρωξε να κάνω ό,τι έκανα; “Ήταν ένα έξοπασμα τής άπελπισίας που με κατέχει τόν τελευταίο καιρό;

Δεν ξέρω, Θεέ μου! “Ίσως ήταν κάτι άπ' όλ' αυτά κι' όλα μαζί.

“Ωστόσο συναισθάθηκα άμέσως την τρέλλα μου και χωρίς να πώ λέξι, χωρίς να χαιρετήσω τού Λεάνδρε, χωρίς να σηκώσω τά μάτια μου και να τόν κυτάξω, γύρισα άπότομα και έφυγα τρεχάτη από κοντά του. Μπήκα στό δωμάτιο πού ήταν ή μητέρα μου, μίν ξέροντας τί κάνω πάνω στην τρομάρα μου.

Η μητέρα μου, θλέποντάς με έτοι άναστατωμένη, ξαφνιάστηκε και τρώμαξε.

—Τί έχεις, Φλώρα; με ρώτησε. Τί σου συμβαίνει;

Τής έρριξα μιá ματιά, χωρίς να τής δώσω άπάντησι και ξανασηγήκα άμέσως έξω.

—Φλώρα!... Φλώρα!... την άκουσα να φωνάζη.

Μά δεν στάθηκα, δεν άποκρίθηκα. “Ήθελα να τρωπώσω κάπου, να κρυφτώ άπ' όλους, να κρύψω τή ντροπή μου, να ήσυχάσω τόν άλαφιασμένο έαυτό μου. Κι' έτσι, τρένοντας πάντα, κόκκινη και ξαναμμένη, μπήκα σ' ένα άπομένο δωμάτιο τού σπιτιού κι' έκλεισα και σούρτωσα πίσω μου την πόρτα.

“Η μητέρα μου είχε άνησυχήσει όμως. Και την άκουσα σε λίγο να πλησιάζη στην πόρτα και να μου χτυπά να τής άνοιξω:

—Φλώρα!

Δεν τής έδωσα άπάντησι.

—Φλώρα, είσαι μέσα;

—Ναί, μαμά, τής άποκρίθηκα κ' ή φωνή μου έτρεμε.

—Τί έχεις, παιδί μου;...

—Τίποτε... τίποτε...

—Μήπως θες τίποτε;

—“Όχι, μαμά.

Στάθηκε μιá στιγμή έξω από την πόρτα.

“Αγωνιούσα, πνιγόμενη...

Την άκουσα κατόπιν ν' άναστενάζη με πόνο και ν' άπομακρύνεται.

“Εφυγε. “Ήμουν μόνη...

“Επεσα μπρούμυτα σ' έναν καναπέ, σφιγγοντας τού κεφάλι μου ανάμεσα στά χέρια μου και τραυλίζοντας ύπόκωφα:

—Τί έκαμα, Θεέ μου, τί έκανα! Γιατί να προδοθώ έτσι; Τί θα γίνη τώρα; Τί θα πη για μένα αυτός ό ίδιος ό Λεάνδρος;

Θά ήθελα να κλάψω, να κλάψω πολύ. Τά δάκρυα θά μ' άνακαούφισαν. Μά τά μάτια μου άπ'ήνιεναν στεγνά...

“Επρεπε ώστόσο να πάρω μιá άπόφασι. Δεν μπορούσε να έξακολουθήση πειά αυτή ή κωμωδία. Αλλά τί άπόφασι θά παρνα; Θά τολμούσα να τά πώ όλα στή μητέρα μου; “Επρεπε, έν τούτοις, να φερθώ τίμια. Δεν ήταν σαστό να ζω πειά κάτω από τή στέγη τού “Αρτέμη, άφού δεν ήμουν γυναικά του, άφού δεν τόν αγα-

Τόν φιλήσα στά δυό γλυκά του μάτια...

πούσα, αφού αγαπούσα έναν άλλο κι' αφού ο άλλος αυτός ήταν ο γιός του, το παιδί μου!...

Είμαι θέβαιη δι' ποτέ γυναικά δεν θρέθηκε σε παρόμοια θέσι. Υπάρχουν γυναικες άσυνειδητες που τ'α'θολεύουν μιά χαραζά στις περιπτώσεις αυτές. Ζούν με τόν άνδρα τους και μοιράζουν τήν καρδιά τους και σ' άλλους. Άπατούν και προδίδουν χωρίς να τίς τύπη ή συνείδησί τους. Ρίχνουν τ'α' τίμια και τ'α' όσια τους στη λάσπη. Κι' όμως κανένας ερίαλτης δεν τίς θασανίζει. Είνε πάντα πρόσχαρες, πάντα έν τάξει με τόν έαυτό τους. Ζούν και πεθαίνουν μέσα στην άμαρτία...

Άλλά έγω, Θεέ μου, δεν μπορώ ν' άνεχθώ τήν κατάστασι αυτή. Θά πέθαινα από ντροπή άν τó κακό αυτό συνεχίζοταν. Εγώ δεν αγαπώ έναν τρίτο, έναν άγνωστο. Έγώ αγαπώ τó παιδί μου, που δεν είνε ώστόσο παιδί μου!...

Πρέπει λοιπόν νά φερθώ τίμια. Πρέπει νά τ'α' όμολογήσω όλα. Στην μητέρα μου πρώτα. Και στον ίδιο ακόμα τόν Άρτέμη. "Ω, έχω τó θάρρος αυτό και τó κάμω. Κι' άν μ' αγαπά ειλικρινώς, όπως λέει, θά μού δώσει τήν έλευθερία μου. Άρκει νά μη μάθω, επί τού παρόντος τουλάχιστον, ότι αγαπώ τó Λέανδρο. Αυτό θά τόν έκανε νά ζηλέμη. Θά γινόταν θηρίο και θά μάστιγμορσος σκληρά και τός δύο."

Ένώ ήμουν θυσιμένη στις σκέψεις αυτές, άκουσα έξω από τήν πόρτα έλαφρά θήματα. Κάποιος είχε σταθή απ' έξω. "Η μητέρα μου άσφαλώς. Ήταν άνήσυχη κι' άνυπόμονη νά μάθω τί συνέβαινε. Φοδόνταν, ποιος ξέρει τί... Για νά τήν κάμω νά ήσυχάση, έθιξα έλαφρά. Άκουσε τó θήγίμό μου κι' άπομακρύνθηκε πάλι σιγά-σιγά..."

Πέρασε μισή ώρα ακόμα. Τó σπίτι ήταν θυσιμένο σε ήσυχη και γαλήνη. Κι' έγω θασανίζομουν με τίς θλιβέρες μου σκέψεις, σαν τόν κολασμένο στον Άδη. Άλλοιομο!... Αυτό δεν μπορούσε νά θασάξη πειά. Μόνον τó θάρρος κ' ή ψυχραιμία θά μ' έσωζαν απ' τόν ήθικό λαθύρινο, στον όποιο θρισκόμουν.

"Άεφανα, ένας δυνατός κρότος μ' έκανε νά τιναχτώ επάνω άνησυχη."

Τί ήταν; Δεν κατάλαβα καλά μέσα στον έφιάλη που παράδερνα. Πρόσεξα όμως καλύτερα κι' άκουσα θήματα στη σκάλα. Κάποιος ανέβαινε στό σπίτι...

"Άρχισα νά τρέμω, χωρίς νά καταλαβαίνω καλά-καλά γιατί. Ποιος ήταν;

Και γιατί ν' άνησυχήσω και νά τρομάξω τόσο; Γιατί, Θεέ μου!...

Στεκόμουν όρθή στη μέση του δωματίου, με τήν προσοχή μου όλη προς τó διάδρομο. Και πραγματικώς, άκουσα σε λίγο νά πλησιάζη κάποιος και νά χτυπά τήν πόρτα.

"Έμπρός! φώναξα, ξεχνώντας πώς είχα συρτώσει από μέσα. Τó πόμολο στριφογύρισε, μ' ή πόρτα, φυσικά, δεν άνοιξε.

"Ποιος ενίε; ρώτησα πάλι. "Έγω, κυρία, άκούστηκε απ' έξω ή φωνή τής κυράς Μάρθας."

Ήρθε ο κυρ... Δεν πρόλαθε νά τελειώσει τή φράσι τής. Βήματα θιαστικά άκούστηκαν στό διάδρομο. Και μάντεψα άμέσως τί συνέβαινε. Η ώρα είχε περάσει. Είχε σημάνει μεσημερι, χωρίς νά τó αντίληφθώ. Κι' είχαν έρθει ό Άρτέμης!

"Ήταν αυτός πράγματι. Είχε ρωτήσει, φαίνεται, τί μητέρα μου γιά μένα κ' ή μητέρα τού είχε π' άσφαλώς πώς θρισκόμουν κλεισιμένη, όλομώναχη στό δωμάτιο. Αυτό τόν άνησυχησε κι' έρχόταν να δ' ή τι συμβαίνει."

Είχαν μαζευτή όλοι τώρα έξω από τήν πόρτα. Ο ίδιος ό Άρτέμης γτύπησε και μ' έκάλεσε.

"Φλώρα!... Φλώρα, είσαι μέσα; Δεν άπάντησα λέξι."

Είχε δεσθ ή γλώσσα μου. Προχώρησα όμως, με θήμα κλονιζόμενο και τράθηξα τó όρτη."

"Ο Άρτέμης άνοιξε, αφού είπε τής καμαριέρας νά πάη νά έτοιμάση τραπεζί. Βρεθήκαμε έτσι αντιμετώπι.

"Φλώρα!... ψιθύρισε ό Άρτέμης, κυττάζοντάς με σαστισμένος."

"Παιδί μου! είπε σιγανά ή μητέρα μου. Με κύτταρα με κατάπληξη και συμπόνια."

"Άλλά γιατί; Δεν άργησα νά τó μαντέψω αυτό. Ημουν, όπως κατάλαβα κι' όπως ξεακριβώς κατοπί, ρίχνοντας ένα θλέμμα στον καθρέφτη, ήμουν κατάγλωμη σαν νεκρή, καταβεθλημένη, με τ'α' μαλλιά άνακατευμένα κι' άταχτα..."

"Φλώρα, τί έχεις, άγαπητή μου; με ρώτησε ή Άρτέμης."

"Τίποτε, ψιθύρισα."

"Είσαι άρρωστη;

"Όχι."

"Κι' όμως είσαι τρομερά καταβεθλημένη! Δεν έπρεπε νά σηκωθείς απ' τó κρεβάτι, άγαπητή μου. Δεν έπρεπε..."

"Ένώ μιλούσε γύρισε και κύτταξε τή μητέρα μου."

"Ναι, παιδί μου, είσαι άρρωστη, δεν έπρεπε νά σηκωθείς, είτε ή δύστυχη μητέρα μου, με φωνή ραγιόμενη."

"Βέβαια. Η μητέρα σου έχει δική, έτόνισε ό Άρτέμης. Δεν πρέπει νά ξεαντλήσει και νά έκνευρίζεσαι, άγαπητή μου. Κλεινεσαι μόνη σου έδώ και στενοχωριέσαι. Γιατί;... Γιατί;..."

Δεν ήξερα τί ν' άπαντήσω.

"Κι' έγω έλπίζα πώς θά σ' εύρισκα σήμερα δροσερή και πρόσχαρη, συνέχισε ό Άρτέμης. Σού έστειλα μάλιστα και άνθη."

"Ανατριχίασα..."

Θυμήθηκα τó Λέανδρο.

"Τά έλαβες, άγαπή μου;

"Ναι, εύχαριστώ! ψιθύρισα."

"Έμπρός λοιπόν, κακό παιδί. Άς περάσουμε στην τραπεζαρία. Είνε τόσο ώραία ήμέρα σήμερα! Κι' έχεις και τήν καλή συντροφιά τής μητέρας σου. Δεν είσαι εύχαριστημένη;

"Ω, ναι, και, πολύ..."

"Ωραία! Αυτό με παρηγορεί."

Περάσαμε στην τραπεζαρία."

Η κυρά Μάρθα είχε έτοιμάσει κιόλας τó τραπέζι."

"Άς καθήσουμε, είπε ό Άρτέμης. Έλα, Φλώρα. Πρέπει νά είσαι εύχαριστημένη σήμερα. Έχεις κοντά σου τή μητέρα σου..."

"Ναι, άπάντησα, είμαι πολύ εύχαριστημένη. Τό είπα όμως αυτό, καθώς φαίνεται, πολύ ψυχρά, πολύ-πολύ άκεφα."

"Τί έκαμα, Θεέ μου, τί έκαμα!..."

και γυιενό. "Άν όμως ή Φλώρα νά ξεανακατέβουμε στην Άθήνα, Μιλώντας έτσι γύρισε και μ' εκύτταξε."

"Τί λές, Φλώρα; μ' έρώτησε."

Τά λόγια του μ' είχαν συγκινήσει. Άσφαλώς θάθελα νά κατέβω στην Άθήνα. Μά έκρυφα τίς σκέψεις μου, έκρυφα τή χαρα μου. Και τού άπάντησα, αδιάφορα ήθην:

"Τί νά πώ; Άφού θέλετε νά κατέβουμε στην Άθήνα, δεν πρόκειται νά φέρω καμιά άτιπρήση."

"Όχι, άγαπητή μου. Δεν είναι δική μου έπιθυμία αυτό. Τό είπα γιά σένα. Δεν στενοχωριέσαι μόνη δώ πάνω;

"Μάλλον ναι."

"Ωραία! Νά πού μάντεψα τήν έπιθυμία σου! Θά κατέβουμε λοιπόν και θά έγκατασταθούμε στην Άθήνα. Σύμφωνοι;

"Μά όχι όπως θέλω έγω. Όπως θές εσύ, Φλώρα μου. Έλα λοιπόν. Πές πώς τó θές και σ' αυτό. Έτσι θά είσαι κοντά στους δικούς σου, κοντά στις φίλες σου. Πώς;

"Φυσικά."

"Λαμπρά! Θά πώ νά έτοιμάσουν τó σπίτι γιά νά έγκατασταθούμε άγριο ή τó πολύ μεθαύριο. Στο μεταξύ αυτό θά παρακαλώ τή μητέρα σου νά μείνη έδώ νά σου κρατήση συντροφιά."

Και γυρίζοντας στη μητέρα μου τής είπε:

"Θά μείνετε, κυρία Μπριλλάντη, δεν εν' έτσι;

"Εύχαριστως, άπάντησε πρόθυμα ή μητέρα μου."

"Θαυμάσια!... Θαυμάσια!... Τώρα μπορώ νά πώ πώς όλα πάνε καλά..."

"Όλα πάνε καλά!..."

Θέω μου, πόσο κακό μούκανε ή φράσις αυτή! Γιατί συνέβαινε έντελώς τó αντίθετο. Τά πράγματα-είχαν πάρει δρόμο κακό, δλθέριο...

(Άκολουθεί)